



KETTULAN LASTEN TALVIHUPI

- Jane Trygg-Kaipainen -

Elolassa asui monia eläinperheitä. Elämä kaupungissa sujui ihanassa rauhassa, ja kaikki oli niin hyvin kuin suinkin vain voi olla. Tosin erään kerran kaupungin asukkaat saivat lukea Eläinposti-lehdestä jutun ketunpoikasten talvipuuhiista.

Toimittaja Tuula Susi aikoi haastatella Elolan väkeä. Hän halusi tietää, mitä Elolan asukkaat puuhailivat talven aikana. Tuula Susi odotteli pitkään kameransa ja muistilehtiönsä kanssa, mutta Karhusen perhettä, Siilin neitejä tai ketään Sammakkojen perheestä ei näkynyt missään, ja useimmat Lintulan suvun jäsenet olivat matkanneet ulkomaille. Niinpä toimittaja Susi päätti valokuvata ja haastatella niitä lapsia, joita tapaisi.

Toimittaja huomasi Kettulan perheen kaikki kolme lasta. He juoksentelivat ja ajoivat toisiaan takaa iloisesti ja kovaäänisesti kävelytiellä. Heillä oli pulkat ja minisukset mukanaan. Siispä he aikoivat pitää hauskaa kauniissa vastasataneessa lumessa. Mutta mihin he menisivät? Paras ja turvallisin paikka kaikenlaiseen talviseen hauskanpitoon sijaitsi liian kaukana.

Tuula Susi otti muutamia kuvia ja seurasi sitten Kerttua, Kreettaa ja Kaapoa. Tästä tulisi pitkä juttu, jossa olisi runsaasti hauskoja kuvia, toimittaja ajatteli. Yhtäkkiä hän jähmettyi paikalleen. Voi ei! Kettulan lapset olivat valmiita laskemaan mäkeä pulkalla, mutta heidän mäkinsä oli tienvierren lumikasa. Niinpä Tuula Susi huusi kovalla äänellä:

- Älkää laskeko siinä! Se on vaarallista! Hän riensi lasten luo ja kysyi, tiesivätkö he, mikä paikassa oli vikana.
- Mikä on vikana? kysyi Kerttu.
- Lumikasa! puhisi Tuula Susi hengästyneenä.
- Te ette voi nähdä autoja, eivätkä autonkuljettajat voi nähdä teitä.
- Voi sentään, sanoi Kreetta.
- Ja on liukasta. Tie on jäinen. Tiedättekö, mitä se tarkoittaa? jatkoi Tuula Susi. Kaapo pudisti päätään, mutta ei sanonut mitään.
- Kun tiellä on jäätä, auto ei voi pysähtyä yhtäkkiä, selitti toimittaja.
- Voi sentään! sanoi Kaapo hiljaa.
- Ja suuret aurasautot! Teidän pitää varoa myös niitä.
- Miksi? kysyi Kerttu ujosti.

- Ne voivat tulla vauhdilla. Sitten ne voivat yhtäkkiä pysähtyä ja kääntyä ympäri toiseen suuntaan.
- Voi sentään! sanoivat Kerttu, Kreetta ja Kaapo yhdestä suusta.

Toimittaja näki, että Kettulan lapset olivat vähällä purskahtaa itkuun. Hän sai ajatuksen.

- Minä tiedän! Etsitään yhdessä turvallinen mäki teille. Sopiiko se?

Kaikki kolme nyökkäsivät, mutta eivät sanoneet mitään. He ottivat tavaransa ja seurasivat Tuula Sutta puistoon, joka sijaitsi vähän matkan päässä tiestä. Siellä ei ollut autoja. Kerttu, Kreetta ja Kaapo laskivat mäkeä pulkalla ja minisuksilla, he hyppelivät lumessa, leikkivät ja olivat jälleen iloisia. Tuula Susi otti heistä paljon kuvia. Myö-

hemmin illalla toimittaja Susi kirjoitti lehtijutun Kettulan lasten talvipuuhiesta. Hän valitsi mukaan myös kuvan, jossa Kerttu, Kreetta ja Kaapo seisoivat lumikasan vieressä. Kuvatekstissä luki: Kerttu, Kreetta ja Kaapo Kettula kertovat, että lumikaset tai katu eivät ole leikkipaikkoja. Lapset varovat autoja, ja he ovat aina varovaisia, kun ulkona on liukasta ja pimeää. Pikku Kaapo ilmoittaa tomerasti, että heillä kaikilla on tietenkin vaatteissa myös heijastimet.

Kun Elolan kaupungin väki seuraavana päivänä luki lehdestä jutun kolmesta viisaasta kettulapsesta, sanoivat kaikki vanhemmat ylpeinä:

- Voi, miten reippaita lapsia meillä täällä Elolan kaupungissa onkaan!

